

Післямовляючи викпалене, треба зазначити, що рейтингіві агентства є важливою складовою інвестиційних пропесів. Завдяки діяльності рейтингових агентств забезпечуються умови для захисту прав інвесторів. Прийняття Закону України «Про кредитні рейтинги та діяльність рейтингових агентств» стане позитивним кроком в забезпеченні прав інвесторів в процесі вкладення інвестицій.

МІСЦЕ ГОСПОДАРСЬКОГО СУДУ В ЮРИДИЧНОМУ МЕХАНІЗМІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ І СВОБОД ЛЮДИНИ

Гакман Т.В., студент магістратури ННПП НАВС

Науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри господарсько-правових дисциплін ННПП НАВС Загорняк Н.Б.

Право на справедливий суд, закріплене у ст. 6 Конвенції про захист прав і основоположних свобод (далі — Конвенції) як таке, що має методологічне значення для розуміння і тлумачення основних інститутів господарського процесуального права. Дослідженням даного питання займалися такі вчені, як: О. Беляневич, Н. Абрамов, С. Ю. Демченко, Д. М. Притика та ін.. Право на справедливий суд є загально визначним стандартом у сфері захисту прав людини, який передбачає розгляд спорів спеціально створеним державою компетентним органом, який діє за наперед визначеною процесуальною формою. п. 1 ст. 6 Конвенції не містить точного формулювання права на звернення до суду і лише проголошує різні права, що відрізняються одне від одного, але походять від одного основоположного принципу і становлять єдине право, що не має конкретного, детальнішого конвенційного закріплення. Разом із тим визначені ст. 6 Конвенції різноманітні гарантії передбачають наявність суду. Судом Конвенція називає орган, який характеризується в матеріальному сенсі своєю роллю у відправленні правосуддя - він вирішує спір на основі норм права по закінченню належного й усталеного процесу в межах своєї компетенції.

Україна як держава - учасниця Конвенції, ратифікованої Законом від 17 липня 1997 р., зобов'язана побудувати таку національну правову систему, в тому числі систему судострою, яка б забезпечувала кожному його конвенційне право на справедливий суд, одним з аспектів якого є доступ до правосуддя. Як гарантований державою доступ до правосуддя можна оцінити норму ч. 1 ст. 55 Конституції України про те, що права і свободи людини і громадянина захищаються судом. Як зазначено в Рішенні Конституційного Суду України у справі за зверненнями жителів міста Жовті Води від 25 грудня 1997 р. № 9-зп, ч. 1 ст. 55 Конституції України містить загальну норму, яка означає право кожного звернутися до суду, якщо його права чи свободи порушені або порушуються, створено або створюються перешкоди для їх реалізації або мають місце інші ущемлення прав та свобод. Зазначена норма зобов'язує суди приймати заяви до розгляду навіть у випадку відсутності в законі спеціального положення про судовий захист.

Одним із правових механізмів, який забезпечує можливості реалізації кожним громадянином належних йому прав і свобод, є структурована система судів і видів судового провадження, що встановлюється державою. Судовий захист вважається найбільш дієвою гарантією відновлення порушених прав і свобод людини і громадянина. Структурованість судової системи, на думку КСУ, є одним із законодавчо закріплених механізмів, які створюють реальні можливості для здійснення кожним громадянином належних йому прав і свобод. Принцип спеціалізації судів застосовується з метою забезпечення найбільш ефективних механізмів захисту прав і свобод людини у відповідних правовідносинах. Обов'язковість судового рішення закріплена у ст. 13 Закону України «Про судострій і статус судів», ст. 115 ГПК України. Слід зауважити, що на сьогодні немає єдності наукових поглядів стосовно того, чи є інститут виконання судового рішення (виконавче провадження) стадією господарського процесу. Але можна стверджувати принаймні про те, що, оскільки у ГПК України закріплені повноваження господарського суду щодо видачі наказу, який є виконавчим документом, процесуальних строків

пред'явлення наказу до виконання та наслідків його пропуску, відстрочки або розстрочки виконання рішення, зміни способу та порядку виконання рішення, ухвали, постанови, розгляду скарг на дії чи бездіяльність органів Державної виконавчої служби тощо, певна частина відносин, що виникають у виконавчому провадженні, є господарськими процесуальними.

Отже, з одного боку, господарський процес - це владна діяльність господарського суду із застосування норм матеріального і процесуального права, що і зумовлює наявність імперативних засад у механізмі господарського процесуального регулювання. З другого боку, господарський процес - це форма захисту прав та законних інтересів суб'єктів господарювання, відповідно - примусової реалізації обов'язку зобов'язаною стороною, відповідно, характер цих прав і обов'язків зумовлює і диспозитивність у процесуальному сенсі, яка надається учасникам процесу.

ПРОБЛЕМИ КОНЦЕСІЙНОГО ІНВЕСТУВАННЯ В УКРАЇНІ

Вітченківський А.І., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., доцент кафедри господарсько-правових дисциплін ННІПП НАВС Тищенко Ю.В.

Основними завданнями економічної політики держави є досягнення збалансованості економічного і соціального розвитку, активізація інвестиційної діяльності, забезпечення екологічної рівноваги, раціональне використання фінансових, матеріальних і трудових ресурсів, стабілізація банківської системи, оптимізація зовнішньоекономічних зв'язків тощо. Сьогодні проблемними питаннями соціально-економічного розвитку країни є розроблення та реалізація соціально-значущих інфраструктурних проектів.

Світова практика реалізації інвестиційних проектів на концесійній основі свідчить, що концесія - це форма залучення інвестицій приватного сектору, якому держава передає права володіння і користування інфраструктурними об'єктами на період будівництва та експлуатації. У рамках концесійної діяльності здійснюється поєднання інтересів держави та суб'єктів підприємницької діяльності з метою забезпечення соціально-економічного зростання України та розвитку реального сектору економіки на основі залучення інвестицій у виробничу інфраструктуру країни, регіону, міста. Особливостями концесійної діяльності є такі: концесія використовується щодо об'єктів державної і комунальної власності; держава в особі різних органів влади є одним із суб'єктів концесійних відносин; метою концесії є задоволення суспільних потреб; концесійна діяльність здійснюється на підставі концесійного договору; термін дії концесії становить 10-50 років; процедура залучення концесіонера - концесійний конкурс; об'єкти концесій залишаються у державній власності та ін.

Отже, концесії - це певні цивільно-правові форми взаємовідносин держави з суб'єктами господарювання, які оформляються у вигляді договору, мають обмежені строки дії та передбачають умови переходу об'єкта концесії у власність та користування концесіонера.

Сферами господарської діяльності, в яких може використовуватися концесія щодо об'єктів державної і комунальної власності, є такі:

- водопостачання, водовідведення й очищення стічних вод;
- надання послуг міським громадамським транспортом;
- збирання та утилізація сміття;
- надання споживачам послуг, пов'язаних із тепlopостачанням;
- будівництво й експлуатація автомобільних доріг та інші.

До основних причин, які стримують розвиток концесійного інвестування в Україні, можна віднести такі, як:

- нестабільність макроекономічного середовища;
- недосконалість нормативно-правової бази;
- регуляторні та правові обмеження здійснення концесійної діяльності відповідно до концесійного законодавства;